

SODALI SU

Alparslan üç çocuklu bir ailenin en küçüğüydü. Babası İbrahim Bey genellikle hayvancılıkla geçimini sağlar, yaz aylarında ise hayvancılıkla birlikte tarımla da uğraşır. Malazgirt karasal ve sert bir iklime sahip olduğu için kış aylarında lapa lapa kar yağar, bu kar da aylarca yerden kalkmaz ve her yer bembeyaz bir örtüye bürünürdü. Beyaz örtü aylarca Malazgirt Ovası'nı kapladığı için hayvanlar da o süre boyunca otlamaya çıkamazlardı. Otlamaya çıkamayan hayvanların bakımı kış aylarında hem çok zor hem de maliyetli oluyordu. İbrahim Bey de hayvancılık maliyetlerini biraz da olsa düşürmek için kışlık yemlerini, yazın yaptığı çiftçilikle sağlamaya çalışıyordu.

İbrahim Bey'in kahve renkli, bol tüylü, kocaman kuyruklu, otuz beş tane koyunu vardı. Kışın koyunlarını beslemek için bahçesine yem tekneleri koymuştu. Yem teknelerini, kestiği kavak ağaçlarının kerestelerinden yapmıştı ve her teknede on tane koyun yemlerini yiyebiliyordu.

Alparslan ahırın kapısında bekler, babası teknelere yemleri koduktan sonra bağırarak Alparslan'a:

— Oğlum, Alparslan! Koyunları bırak gelsin.

Ahırın kapısında bekleyen Alparslan kapıyı yavaşça açtı, açtığı gibi de kurtlar gibi açılan koyunlar sanki onun kapıyı açmasını bekliyordusuna birbirlerine sıra vermeden, kapı ağzında itişe kakışa koşarak teknelere gidip yemlerini yediler.

Az sonra Alparslanın annesi Öznur Hanım; elinde birazca büyük, mavi renkli, plastikten yapılmış bir kovayla beliriverdi. Öznur Hanım koyunları sağmak için gelmişti ve bağırarak bu sefer de o Alparslan'ı çağırırdı:

— Oğlum yardıma geliver de bu koyunları sağalım, baksana hava çok soğumaya başladı, ben de kendimi çok iyi hissetmiyorum, belki bir an önce işimizi bitiririz de eve gideriz.

Alparslan ailesine karşı çok saygılı, annesi ve babasının bir dediğini iki etmeyen ve özellikle de annesine çok bağımlı bir çocuktur. Annesi onu çağırıldığı gibi koşarak gitti. O koyunların boyunlarını kollarının arasına alarak onları sakinleştirmeye çalışırken annesi de sütleri sağmaya başlamıştı.

Güneş batmaya yakındı, havada keskin bir soğuk vardı ve üzerine sert bir rüzgar da esince Öznur Hanım'ın rahatsızlığı birden artıverdi ve belinde bir sancı oluşmaya başladı. Bu yüzden işini yarıda bırakarak süt kovağını Alparslan'a verdi ve bunu eve götürmesini istedi. Kendisi de belini tutmuştu, çok acı çektiği yüzünden belli oluyordu. Zorlana zorlana o da eve gitti, Alparslan'ın açık bıraktığı kapıdan içeri girdi, kendisini en yakındaki kanepenin üzerinde atıp uzanıverdi. Daha uzağa gitmeye gücü de takati de yoktu zaten. Alparslan'dan bir battaniye getirmesini ve üzerini örtmesini istedi, battaniye geldikten sonra üzerine sıkıca sardı ve beklemeye başladı. Öznur Hanım çok hasyataydı, çok acı çekiyordu. Yüzü solmuş, yerinden kıpırdamaya mecali yoktu. Alparslan hemen koşarak babasını çağırdı:

— Babaaaa! Acele gel, annem çok hasta.

Sesi duyan İbrahim Bey, bir müddet donup kaldı. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

— Nesi var oğlum? Annen iyiydi, daha yeni burda koyunları sağlıyordu.

— Bilmiyorum baba, hava soğuyunca aniden hastalandı ve koyunları da bitiremeden eve gitti. Şimdi evde, çok acı çekiyor, kanepede uzanmıştı ben de ona bir battaniye götürdüm, üzrini örttük, bekliyoruz.

İbrahim Bey de aslında çok üşümüştü. Keskin soğukun verdiği tesir yüzünde belli oluyordu. O soğuk havada koyunları ahıra yeni koymuş, üzerinde ise günün vermiş olduğu yorgunluk vardı. Eşinin hasta olduğunu duyunca hem üşüme hem de yorgunluk hissi gitmiş yerine üzüntü ve şaşkınlık duyguları gelmişti. Hemen eve gitti, eşini kanepede üzerinde uzanmış gördü. Eşi bayağı acı çekiyordu, çektiği acı hem yüzünden hem de inlemesinden belli oluyordu.

— Neyin var hanım, ne oldu sana? Az önce de bir şeyin yoktu.

— Bilmiyorum bey, bir anda bel tarafımda çok acı verici bir ağrı hissetmeye başladım. Kendimi de eve zor atabildim. Şu an konuşmakta bile çok zorlanıyorum.

İbrahim Bey alelacele eşini hastaneye götürmek için hazırlıklara başladı. Evdeki büyük oğlu ve kızına da, onlar gelene kadar sobayı yakmalarını söyledi. Eşini alıp arabaya bindirdi ve hastahaneye gittiler. Hastayı kontrol eden doktorlar Öznur Hanım'ın

böbreklerinde taş olduğunu, çok fazla soğuğa da maruz kalınca durumun bu hale geldiğini söyleyip ilaçlarını verdiler.

Sabah namazına yakın hastaneden çıkan Öznur Hanım eve geldiğinde üç çocuğunu da ayakta gördü. Hiçbirinin gözüne uyku girmemişti, merakla ve üzüntüyle anne ve babalarının gelmelerini bekliyorlardı. İbrahim Bey çocuklarına durumu anlattı ve annelerinin çabuk iyileşmesi için sıcak ortamlarda dinlenmesi gerektiğini söyledi. Zaten büyük çocuklar sobayı yakmışlardı, ev de bayağı ısınmıştı. İbrahim Bey, eşini yatağa yatırdıktan sonra ateşin üzerine birkaç odun daha atıp sabah namazı için hazırlıklarına başladı. O gün özellikle Alparslan sabah namazından sonra annesi için çok dua etti, Allah'a çok yalvardı:

“Allah’ım annem çok hasta, çok acı çekiyor, ona yardım et. Anneme şifa ver Allah’ım.” diye çokça dua etti.

Gecedeki durumun haberini alan akraba ve komşular sabah erken saatlerde Öznur Hanım’ın ziyaretine gelmeye başlamışlardı. İbrahim bey misafirleri karşılıyor, onlarla ilgileniyorken büyük çocuklar da misafirlere ikramlarda bulunuyorlardı. Tabi evde yemek yapacak kimse olmayınca da hergün akrabalarından veya komşulardan biri eve yemek de getiriyordu. Alparslan da sürekli gelen misafirler içinde dolanıp durup onlarla ilgilenmeye çalışıyordu. O esnada dikkatini bir şey çekti: “Sodalı su”

Herkesin ağzında aynı kelime: Sodalı su. Eğer bu suyu içerse Öznur Hanım’ın çok çabuk iyileşeceğini, hastalığını daha rahat bir şekilde atlatacağını söylüyorlardı. Alparslan kendi içinden konuşmaya başladı:

— Neydi bu sodalı su, Nerede bulabilirim? Madem ki anneme iyi gelecek benim bir an önce bu suyu bulup, getirip anneme içirmem lazım.

Bir ara İbrahim Bey; mutfaktan aldığı beş litrelik, şeffaf plastikten yapılmış bir bidonla evden çıktı. Çocuklarına, kendisi gelene kadar misafirlerle ve anneleriyle ilgilenmelerini sıkı sıkı tembih etti. Aslında bu tembihe de gerek yoktu. Zaten çocuklar ellerinden gelen her şeyi yapıyor, annelerinin bir dediğini iki etmiyor, misafirlerle de çok iyi şekilde ilgileniyorlardı. İbrahim Bey de acele ediyordu çünkü evde yapılması gereken bir çok iş vardı ve koyunların da beslenme saatleri yaklaşıyordu.

İkinci vaktine doğru İbrahim Bey evin bahçesinde beliriverdi. Kendisiyle götürdüğü bidona su koymuş, bidonun ağzını da sımsıkı kapatmıştı. Hatta bidondan dışarıya hava sızmasın diye bidonun ağzını bir poşetle sarmış sonrasında üzerini kapakla kapatmıştı. Alparslan bunu görünce merak etti çünkü ilk defa babası su getirence bidonun ağzını poşetle sarıp kapakla kapatmıştı. Babasına sordu:

— Baba neden bidonun ağzını bu kadar sıkı sıkı kapattın?

— Bu sodalı su oğlum, annen için diye getirdim. Eğer bidonun ağzını bu şekilde kapatmasaydım bu su kısa sürede özelliğini kaybedecek ve annene iyi gelmeyecekti.

İbrahim Bey ve Alparslan içeri girdiler, suyu mutfığa götürdüler. Alparslan Bey; bidonun ağzını açtı, iki bardağa su doldurdu, suyu doldurduktan hemen sonra bir daha bidonun ağzını sımsıkı kapattı ve bidonu mutfaktaki betondan yapılmış tezgahın üzerine koydu. İçmeleri için bir bardak suyu eşine diğer bardağı da Alparslan'a verdi . Alparslan bardağı ağzına götürdü, suyu birazcık içtikten sonra aniden içmekten vazgeçti çünkü suyun tadı çok tuhaftı. Tuzlu mu, ekşi mi anlayamıyordu. Annesine baktı, annesi suyunu bitirmişti. Annesine:

— Anne bu suyun tadı çok tuhaf, ben içemiyorum, sen nasıl içtin?

— İç oğlum, bu sodalı su, tadı ilk başta sana tuhaf gelebilir ama içtikçe alışırın ve seversin. Hem bu su hastalığıma da iyi geliyor.

Öznur hanım bütün kış boyunca sodalı sudan bol bol içti. Su ona iyi geliyordu ama bir türlü istediği gibi iyileşemiyordu çünkü eksik yaptığı bir şey vardı: Harketli olmak. Yöre halkının inanışına göre suyu içtikten sonra bol bol hareket edersen, yürüyüş yaparsan böbrek taşlarının düşme şansı daha çok artıyordu. Kış aylarında hava soğuk olduğu için dışarıya pek çıkamıyor ev içinde de yeterince hareketli olamıyordu.

Bahar ayı geldiğinde beyaz gelinlik gibi Malazgirt Ovası'nı örten kar kalkmış, yerine yemyeşil otlar rengarenk çiçekler gelmişti. Bu aylarda Malazgirt Ovası bir başka güzel oluyordu. Tertemiz havasıyla, rengarenk ovasıyla yürüyüş yapmak için çok güzel bir ortam oluşmuştu. Öznur hanım o güzel havada Alparslan'ı da aldı ve sodalı suyun çıktığı kaynağa doğru yürümeye başladı. Yaklaşık olarak yarım saat yürüdüler. Kaynağa ulaştıklarında orada bir çok insan olduğunu gördüler. Bir kısmı elindeki bidonları doldurmaya çılışıyorken bir kısmı da kaynaktan suyu içip hemen yanındaki tepeliklerden

aşığıya doğru koşmaya başlıyorlardı. Çünkü suyu içip koşmaya başladıklarında böbrek taşları daha çabuk düşücekti. Belediye; kaynağa küçük bir çeşme yapmıştı, su çeşmeden yavaş yavaş akıyordu. Alparslan ve annesi sıra onlara gelince ilk başta suyu birkaç avuç içtiler, sonra bidonlarına da doldurdular hatta doldurduktan sonra da bir daha suyu bol bol içip tekrar yürüyerek eve gitmeye başladılar. Eve doğru yürürken hemen sağ taraflarında bulunan Badişan Nehri'ni, dümdüz ovayı, ovanın içinde tek tük de olsa yeşeren kırmızı laleleri, papatyaları da sık sık seyrediyorlardı.

Bu yürüyüşleri iki üç günde bir tekrar eden Öznur Hanım bir kaç aysonra iyileşmiş, böbrek taşları düşmüş, o sıkıntılı ağrılardan kurtulmuştu. Annesi iyileştiği için de Alparslan ve diğer aile bireyleri de çok sevinçlilerdi. Artık herkes kendi işine dönmüş İbrahim Bey kışa hazırlık için otlarla uğraşarak, çocuklar okullarına giderek, Öznur Hanım da kendi işleriyle ilgilenererek hayatlarına devam ettiler. Kim aynı hastalığa yakalanırsa da onlara sürekli sodalı suyu tavsiye edip kendileri de hasta olmasalar bile sık sık o sudan içmeye devam ettiler.

Okan YILDIRIM

Şehit Ömer Halisdemir İmam Hatip Ortaokulu

Türkçe Öğretmeni

Okul Müdürü